

SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková
Argentinské
tango

 HARLEQUIN®

SHARON KENDRICKOVÁ

ARGENTINSKÉ TANGO

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

už jste si určitě všimla, že autorky mých příběhů mají v mimořádné oblibě pohádky. A že velmi často scénář těch nejznámějších pohádek používají jako kostru pro své romantické příběhy. Nejoblíbenější je vcelku pochopitelně Popelka. Příběh o tajemné kráse, která je vlastně někým jiným, než se zdá, a o princí, jenž ji musí vyhledat, je jako základ pro romantický příběh ideální. Častá je Kráska a zvíře, občas se objeví motiv z Šípkové Růženky...

Tentokrát si ale Caitlin Crewsová vzala obraz z jiné známé pohádky. Krásná dívka, celá v červeném, míří do lesa, kde... On je tam vlastně i ten hrozný vlk, který se ale, nemusíte se bát, nakonec tak hrozný být neukáže! I tak mě použití Červené karkulky zaujalo a překvapilo.

A jsem zvědav, co se ještě autorkám podaří. Třeba si zrovna teď některá láme hlavu nad tím, jak udělat romantický příběh z pohádky o Perníkové chaloupce!

... s láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

ARGENTINSKÉ TANGO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Bought Bride for the Argentinian

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Sharon Kendrick

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5653-7 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5654-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5655-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Bylo to horší, než předpokládala. Daleko horší.

Emily zabořila tvář do hrubých žíní koňské hřívky a zažila pocit, jako by se minulost prolнула s přítomností. „Ach, Joyo,“ zašeptala, „co se to s tebou stalo?“

Kůň vydal tichý, sténavý zvuk. Emily ucítila, jak se jí poprvé po dlouhé době po tvářích kutálejí slzy. Rychle se proti nim zkusila obrnit. *Pláčem nic nezměníš. Slzy ti nepomůžou přivolat čaroděje, který by jediným mávnutím kouzelného proutku všechno napravil.*

Několik chvil ještě postála vedle koně a teprve pak s vypětím všech sil ustoupila. Nechtěla, aby zvíře vycítilo žal, který ji pronásledoval už od prvního pohledu na ranč, na kterém prožila léta dětství a dospívání. Znovu se kolem sebe pomalu rozhlédla.

Do mysli jí vtrhly hořkosladké vzpomínky na muže s tvrdým tělem a vlahýma zelenýma očima, který ji svého času dovedl rty a dlaněmi daroval pocity, o nichž nikdy nevěřila, že by mohly existovat i ve skutečném světě a ne jen ve smyslných snech.

Když pak od Alejandra Sabada odcházela, bylo to stejně bolestné, jako by jí někdo vyrval srdce z hrudi. Během let, která už uplynula od jejich rozchodu, dokonala pochopila, čemu se vzletně říká zlomené

srdce. Odmrštila ho tehdy jen proto, že neměla na vybranou – alespoň tehdy, v osmnácti, jí to tak připadlo.

Netrpělivým pohybem si smetla z tváře slzu. Zlobilo ji, že marní čas zbytečnými vzpomínkami, místo aby se pokusila najít řešení. Sledovala, jak se slza vsakuje do vyprahlé argentinské půdy. Připomněla si, že tu není proto, aby znovu prožívala dávný smutek, a už vůbec ne proto, aby hloubala nad tím, jak by dnes vypadal její život, kdyby tehdy poměr s Alexandrem skončil jen trochu jinak. Jisté bylo jen jedno – jakmile jednou přijala rozhodnutí, musela se smířit s jeho následky bez ohledu na to, kolik jí přinesly bolesti.

Uslyšela těžké kroky. Když se po jejich zvuku ohlédla, spatřila, jak se k ní zvolna ubírá Tomas, bývalý podkoní. Znovu ji překvapilo, jak výrazně zestárl za osm let, která už uplynula od chvíle, kdy ho viděla naposledy. Poprvé s ním hovořila před několika dny u notáře. Trval na tom, že ji na ranč doprovodí. Dnes s sebou přivedl i svoji manželku, která do prázdného domu vzala sáček s trochou jídla. Emily jim byla za ochotu a společnost vděčná, nejdůležitější však bylo, že díky nim nemusela sama čelit nepříjemnému překvapení, jež ji na ranči čekalo.

Když před domem stála naposledy, hospodářství doslova kvetlo a rozlehlá obytná budova byla ztělesněním elegance. To ale bylo dávno, dnes dům působil jako přízrak v otrhaném rubáši. Z jeho někdejší slávy už mnoho nezbyvalo. Všude, kam se podívala, viděla jen postupující rozklad a následky zanedbané údržby a péče.

Dřevěná veranda, na níž se v dobách největší slávy scházel výkvět místní smetánky a se smíchem usrkával z mátových koktejlů, byla zarostlá popínavým plevellem. Z hlavní budovy se loupala barva a keře

s voňavými bílými květy u jejích stěn se bez potřebné péče změnilы v neproniknutelné pichlavé houští. Několik oken v patře bylo rozbitých a dveře jen tak-tak držely ve věřejích. Od stěn prázdných místností se odrážela ozvěna a nečistota na podlahách svědčila o přítomnosti myší.

A stáje...

Emily ztěžka polkla. Ve stájích nezbylo téměř nic z původního vybavení, jen kdysi silný a ohnivý kůň, jehož si svého času zamilovala. Joya se ale dnes už v ničem nepodobal hrdému zvířeti, na kterém se jako malá učila jezdit. Znovu ho pohladila po zaprášené hřívě a tělo se jí zachvělo další vlnou bolesti.

„Ach, Tomasi,“ vyhrkla, když jí podkoní konečně stanul po boku. „To je... strašné.“

„Sí, señorita,“ souhlasil smutně.

„Jak to, proboha, mohlo dojít tak daleko?“

Tomas jen unaveně pokrčil rameny. „Na údržbu nebylo dost peněz. Dělal jsem, co jsem mohl, ale dnes jsou všechny peníze pryč a dům se podle závěti prodává novým majitelům, kteří o koně nestojí... a ani o mě, když na to přijde. Kdybych mohl, nechal bych si ho, nemám ale pro tak velké zvíře dost místa. Ani když jde o Joyu.“

Teprve teď v sobě našla dost odvahy vyslovit nahlas otázku, jež ji pronásledovala už od chvíle, kdy před půlhodinou poprvé prošla zrezavělou brankou ranče. „Proč mi, proboha, otčím toho koně odkazoval?“

Měla pocit, že odpověď zná předem.

Chtěl tě naposledy potrestat.

Nepochybovala, že jí otčím chtěl ještě ze záhrobní ublížit a pomstít se jí za to, že si troufla být svědkyní neúspěchu manželství s její matkou. Za to, že byla nevlastní dcerou, o kterou nikdy nestál a která se odvážila milovat nemanželského syna jeho posluhovačky.

Tomas několik chvil mlčel. Když pak znovu promluvil, zněla z jeho hlasu důstojnost člověka, který toho za ta léta, jež pracoval na ranči, hodně zažil. „Odkázal vám Joyu proto, že jste ho tolik milovala.“

Pomalou přikývla. Ano, vždy Joyu milovala. Kůň byl důležitou součástí jejího dospívání. Učil ji na něm jezdit právě Alejandro, pohledný mladý muž se zelenýma očima a tvrdým tělem. Dlouhé projíždky argentinskou pampou jí nabízely únik před matčinými hysterickými záchvaty a otčímovým pohrdáním. Bylo těžké smířit se s tím, jaký osud zvíře potkal, i když si musela s píchnutím výčitek svědomí přiznat, že se o koně a jeho blaho v posledních letech ani trochu nezajímala.

K přerušení veškerých styků s Argentinou měla mnoho důvodů. Když se teď po osmi letech jen zvláštním řízením osudu do rozlehlé země vrátila, nepříjemně ji překvapilo, co v ní našla.

„Nedovedu se smířit s myšlenkou, že by Joyu měli uspat, Tomasi,“ zašeptala. „Přemýšlela jsem a ze všech sil se snažila najít nějaké řešení, nic mě ale napadlo.“

Očekávala, že s ní podkoní bude jen chmurně souhlasit. Místo toho se na jeho ošlehané tváři vyhladily vrásky a Tomas se nečekaně usmál. „Jedno řešení by tu bylo, *señorita*. A asi přichází dřív, než jsem ho čekal.“

Za hovorů zvedl pohled k blankytnému argentinskému nebi. Emily chvíli trvalo, než na něm dovedla rozpoznat drobnou tmavou tečku, která se teď s každou uplynulou vteřinou zvětšovala. To, co zprvu vnímala jako bzučení hmyzu, se proměnilo v hukot motoru helikoptéry.

Zaclonila si dlaní oči a zamračila se. „Co to je?“ optala se, když si uvědomila, že vrtulník míří jejich

směrem. Ucítla, jak jí i navzdory suchému žár naskakuje husí kůže nejasným tušením.

„Moje modlitby se dočkaly vyslyšení,“ prohlásil cituplně Tomas. „Letí k nám jako dravý pták! *El cóndor!*“

Ucítla, jak jí na těle vyráží ledový pot a zachvěla se, jako by horkým dnem nečekaně zavanul severák. Složila si paže na prsou, aby se proti chladu obrnila, a s tlukoucím srdcem mlčky sledovala, jak vrtulník zpomaluje, zastavuje nad rančem a zvolna přistává.

Chtělo se jí prchat tak daleko, jak jí nohy ponесou. Chtěla se skrýt před temnou postavou, kterou rozpoznávala za řídící pákou stroje a z jejíhož držení těla vyzařovala tichá síla, jež jí vždy tolik přitahovala.

Během osmi let, jež prožila v Británii, se Alejandro Sabado stal ikonou a mezinárodním sportovním hrdinou. Nikdo nevěděl, proč před několika lety dramaticky ukončil kariéru mistra světa v pólu. Nevěnoval se pak ničemu z toho, co obvykle dělají vysloužilí sportovci – neotevřel si jezdeckou školu ani pólový klub, místo toho se stal obchodníkem světového formátu. Emily jej ale nikdy nevnímala jako jiné boháče, kteří zůstávají pro většinu lidí jen napůl bájnými postavami. Pamatovala si jej jako muže, jenž jí zvolna klouzal špičkou prstu po rtech těsně předtím, než se k ní sklonil a dlouze ji políbil.

Muže, který ji naučil milovat.

Muže, jemuž se vysmála a vrhla mu nabízené city pod nohy.

Vichr od vrtule stroje přitiskl trávu k zemi a rozcučhal Emily vlasy. Krátce zhodnotila svoje oblečení – džínsy byly čisté, nic dalšího se o nich ale povědět nedalo, stejně jako o obyčejném tričku. Překvapeně se v duchu optala, proč jí právě teď zájímá, jak vypadá. Hluboko uvnitř ale znala odpověď.

Protože býval tvým milencem.

Prvním a jediným. Tím, jemuž jsi darovala svoje panenství a navždy tak zpečetila svůj osud.

Smetla si z tváře pramen vlasů a přála si, aby uměla pouhou silou vůle uklidnit srdce, jež jí bolestivě tlouklo v hrudi. Nevěděla, že Alejandro umí řídit vrtnulník, po chvílce však usoudila, že by ji to u muže, který se dovedl vymanit z dusivé chudoby a využít jezdecké umění k tomu, aby se stal jedním z nejbohatších mužů světa, vlastně ani nemělo překvapovat. Hned nato si připomněla si, že pokud by měla věřit tomu, co se o něm píše v bulváru, Alejandro sice přímo přitahuje peníze, ne ale úspěch v osobním životě. Noviny o něm vždy psaly jako o sobeckém playboyovi, který se brání závazkům, o muži, jenž má na svědomí desítky zlomených srdcí. Jeho pověsti neprospěla ani kniha sepsaná bývalou milenkou, která prý zacházela i do nejintimnějších detailů.

Listy rotoru se konečně zastavily a hned nato se otevřela dvířka kabiny.

Alejandro ze stroje vystoupil jediným ladným pohybem, jenž působil jako vzor mrštnosti a pružnosti. Právě neobvyklá pohyblivost mu v dobách, kdy ještě hrál pólo, vysloužila přezdívku *El cóndor*, jíž ho před několika chvílemi nazval Tomas. Ztěžka polkla. Podle ní si ji Alejandro vysloužil spíše proto, že při hře vždy působil temně a nebezpečně a míče se zmocňoval s rychlostí a bezohledností dravého ptáka. Vzpomněla si na fotografii, na níž držel pohár vítěze světového šampionátu. Z jeho tváře vyzařovala vitalita, cílevědomost a snad i určitá bezohlednost.

Poprvé jej spatřila v pouhých dvanácti. Bylo to nedlouho poté, kdy se její matka znovu provdala. Alejandro, o šest let starší než ona, tehdy navštěvoval sportovní školu na druhém konci země a na ranč se vracel jen párkrát do roka.

Ani dnes nevěděla, jestli už od první chvíle vycítil,

jak vykořeněná se cítí dívka z anglického města uprostřed nekonečných argentinských plání a v domě muže, který o ni nejeví ani trochu zájmu.

Naučil ji jezdit na koni a rozeznávat souhvězdí na noční obloze. Vařil jí čaj maté a ukazoval, jak rozdělávat oheň.

Vzniklo mezi nimi upřímné přátelství, které ji později nevyhnutelně dovedlo až k tomu, že si ho začala idealizovat. A pak, když jí bylo sedmnáct, se v jejich vztahu cosi změnilo. Do nenuceného kamarádství vstoupila touha. Nic už pak nebylo stejné jako předtím.

Zkusila hořkosladké vzpomínky zapudit s tím, že od té doby uběhla už hezká řádka let. Při pohledu na to, jak si Alejandro z čela shrnuje rozčuchané vlasy, si však znovu a znovu musela připomínat, kolik toho pro ni tehdy znamenal. Ucítla, jak se jí zmocňuje nevladatelná nervozita a začala si připadat jako nezkušená školačka, která se nečekaně ocitla tváří v tvář svému vysněnému idolu.

Nepochybovala, že ji Alejandro vidí, nijak to ale nedal najevo. Místo k ní vykročil k Tomasovi. Objal jej a zasypal přívalem slov ve španělštině. Starý honák po nich viditelně pookřál. Emily zjistila, že její španělština po osmi letech, během nichž ji ani jednou nepoužila, není ani zdaleka tak plynulá, jak bývala. Z Alejandrových slov ale i tak vyrozuměla, že požádal Tomase o nějaké občerstvení. Podkoní mlčky přikývl a pomalu se vydal k domu, snad aby vzkaz předal své ženě.

Když konečně osaměli, zazdalo se jí, jako by slunce zašlo za mrak a slunný den potemněl.

Zvolna se k ní obrátil a sklouzl po ní dlouhým, chladným pohledem. S údivem si všimla, že v jeho očích dnes není ani stopy po bývalé živosti a vnímavosti. Jejich barva se sice nezměnila, působily ale

jako listy pokryté podzimní jinovatkou. Rty se mu zvolna zvlhly v pohrdavém úsměšku.

Ucítila, jak jí pod tričkem tuhnou bradavky a tělem se začíná šířit známé chvění. „Aleji?“ oslovila ho. Hlas se jí při tom zachvěl více, než by jí bylo milé.

Jestli doufala, že ji odmění úsměvem, mylila se. „Takhle mi dnes mohou říkat jen nejbližší přátelé a intimní známosti,“ opravil ji nevrle a rty se mu sevřely do tvrdé, kruté čárky. „Zůstaneme raději u Alejandra, ano?“

Domyslela si, že jí chtěl ostrými slovy ublížit. Mlčky přikývla a snažila se působit, jako by se nic nestalo. Jako by pro ni už léta přátelství a lásky nic neznamenala, jako by před sebou neměla muže, který se vpíjel do jejích ňader a vychutnával je jako zralé hrozny. Věděla už, že jednou z nejdůležitějších věcí v životě je naučit se skrývat bolest tak, aby ji nikdo nespatriil.

„Jistě,“ odušila. „Nejspíš to bylo překvapením, že tě po letech znovu vidím, Alejandro.“

„Opravdu bys to popsala jako *překvapení*, Emily?“ optal se zamyšleně. „Možná spíš jako rozkoš, ne? Podle toho, jak ti potemněly oči a co mi prozradila řeč tvého těla, kterou tak dobře znám, bych soudil na to druhé.“

Emily pracovala jako odbornice na reklamu a práci s médii, proto věděla, jak je důležité nacházet kladné stránky i v situacích, které se na první pohled zdají beznadějně. Snad poprvé se ocitla v postavení, kdy si nevěděla rady. Z každého Alejandrova slova přímo číselala smyslnost, v očích se mu ale dál lesklo neskrývané pohrdání. Ucítila, jak v ní znovu ožívají všechny city, jež do této chvíle považovala za vyhaslé.

Chtěla se opájet pohledem na jeho lékořicově hnědé vlnité vlasy a bronzovou pleť, chtěla se do něj vpíjet očima jako žíznicí, který uprostřed pouště našel

láhev vody. Ze všeho nejvíce se mu ale chtěla vrhnout do náruče a políbit ho. Připadalo jí, jako by si její tělo vybavilo všechnu touhu a horkost slastného očekávání. Bradavky se jí bolestně třely o vnitřní stranu košíčků podprsenky a při pohledu do Alejandrových bouřlivých očí pocítila dávno zapomenutou vlhkost v lůně.

Vzpomněla si, že jej před lety vždy vídala oblečeného jen do jezdeckých kalhot nebo vyrudlých džínů, které mu k svalnatým nohám lnuly jako druhá kůže. Dnes byl oblečený do neposkvrněného letního obleku a působil každým coulem jako miliardář, jímž se v uplynulých letech stal. Už dávno nebyl zelenáčem na pólovém hřišti, který měl hluboko do kapsy a do kterého se tehdy bezhlavě zamilovala. Popuzeně si pomyslela, že láska je to poslední, na co by teď měla myslet, a že by bylo daleko moudřejší zjistit, co sem Alejandra přivedlo. Na provokativní poznámky týkající se svého těla nechtěla odpovídat.

„Proč tu jsi, Alejandro?“ optala se a ihned si uvědomila, že otázku vyslovila zbytečně ostře. „Proč ses tu takhle zčista jasně objevil?“ Hodila pohledem k azurovému nebi bez jediného mráčku. „Skoro doslova?“

„Nehraj si se mnou, Emily,“ odvětil tiše. „Jen tím oba ztrácíme čas. Přišel jsem, protože mě potřebuješ.“

Rychle zamrkala. „Já že tě *potřebuju*?“

„Hodláš opakovat všechno, co ti povím?“ Jeho hlas zněl jako padající hedvábí. „Myslel jsem, žeš z tak dětinského chování už vyrostla.“

Pomyslela si, že i teď bude moudřejší nechat jeho poznámky bez odpovědi. Vysunula bradu tak, jak se naučila od ostatních žen. Gesto mělo vyjádřit, že je sebevědomá a jistá vším, co dělá. „Nejsem tu proto, abych si s tebou vyměňovala urážky, Alejandro.“

Položila jsem ti naprosto rozumnou otázku. Chci vědět, proč tu jsi.“

Na okamžik se mu zúžily zorničky. „Tomas mi poslal mail. Myslel jsem, že s tvým požehnáním.“

Zamračila se. „Co v tom mailu stálo?“

Pokrčil rameny.

Byla by raději, kdyby to neudělal, protože nedbalé gesto jen zdůraznilo tvrdost svalů zakrytých tenkou látkou košile. Vzpomněla si, jak ji kdysi objímal tak silně, až se jí zdálo, že z ní v jeho náruči vyprchávají všechny strasti světa.

„Psal, že zemřel tvůj otčím,“ pokračoval nenuceně. „To jsem už věděl, protože zprávy se dnes šíří rychle. Nevěděl jsem ale, že ti odkázal tvého starého koně. Ani to, že nemáš prostředky na to, aby ses o něj mohla postarat. Ani to, že zoufale potřebuješ někoho, kdo by zasáhl a z téhle kaše ti pomohl.“ Probodl ji zkoumavým pohledem. „Je to pravda?“

Zkusila odhadnout, jestli je její postavení opravdu tak zoufalé, jak jej Alejandro líčí. V duchu si znovu prošla všechny události, které v poslední době obrátily její život vzhůru nohama.

Otčím doplatil na dlouhá léta nemírného pití a zemřel o samotě. Nedovedla se přimět, aby v ní jeho osud probudil smutek či lítost. Od jeho trpkého rozvodu s matkou se s ním nestýkala, proto ji překvapilo, když se dozvěděla, že ji v poslední vůli zmínil jako svoji dědičku. Ani dnes nedovedla pochopit, co ji přimělo, aby si u spolence v podniku vyžádala dovolenou a vydala se na druhý konec světa do zaprášené notářské kanceláře v Buenos Aires zjistit, co jí otčím zanechal.

Byla to prostá zvědavost... nebo náhlá touha vyrovnat se jednou provždy s přízraky minulosti?

Tak či onak, u notáře se dočkala jen zklamání. Paul Vickery ani na smrtelné posteli neprošel žádnou

náhlou proměnou, která by ho přiměla napravit, jak hanebně se celý život choval k ní i její matce. Právě naopak, jeho poslední vůle byla jen dalším otočením nože v rozdrásané ráně.

„Něco z toho je pravda,“ vydechla zastřeným hlasem. „Otčím mi Joyu opravdu odkázal. Rozhodně jsem ale Tomase nežádala, aby se s tebou spojil. Jsi poslední člověk, kterého bych žádala o pomoc.“

Bezděky sevřel rty. Její slova nijak nepřekvapila. Podle všeho pro ni byl i dnes stejně postradatelný jako v dobách, kdy v něm viděla jen nuzáka s pevným tělem, kterého lze zapudit, sotva odvede svoji práci plemenného hřebce. *Nechala tě, abys ji zasvětil do tajemství rozkoše, a pak tě odhodila jako kus hadru.*

Vzpomínal, jak z něj tehdy Emily udělala dokonalého hlupáka, jak ho probodávala dlouhými nvyými pohledy safírových očí, jak provokativně pohazovala vlasy jako hříbě hřívou. Její vábení se neminulo účinkem. Bláhově se nechal očarovat její jinakostí – bleudou pletí a pružností mladého těla.

Vzpomínal, jak ho její obraz pronásledoval za bezesných letních nocí, kdy se převaloval na tvrdém kavalci vedle stájí a představoval si, jak se mu oddává. Když se pak jeho sen splnil a Emily se s ním milovala, netušil, že je to poprvé a zároveň naposledy.

Hned druhý den jej připravila o veškerou hrdost a navždy mu rozdrtila srdce. Tehdy ho její chování udivilo, dnes už jí rozuměl. Bylo to velmi prosté – Emily byla stejná jako všechny ostatní ženy, lstivá a sobecká, prolhaná a ochotná podvádět.

Ze všech žen, které se na něm kdy provinily, se ho právě Emilyina zrada dotkla nejbolestněji. Mimoděk si vzpomněl na jakési pořekadlo o tom, že první rána vždy bolí nejvíce.

„Co máš tedy v plánu?“ optal se a hodil pohledem